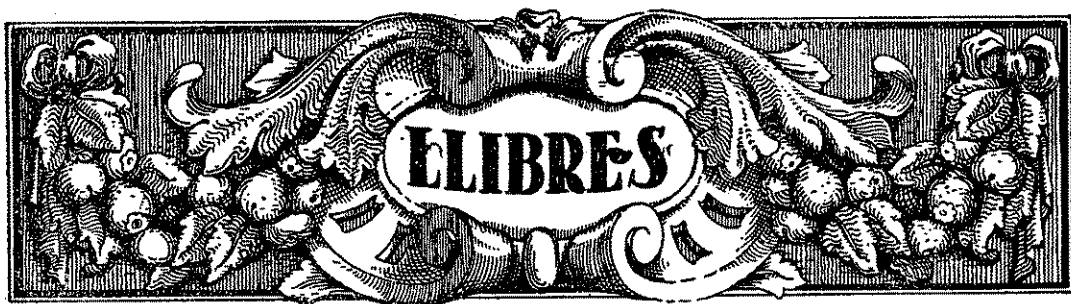

INFANTAMENTS.—Primer llibre de poemes de Josep M. Prous i Vila.

De tots els joves que a Reus escriuen versos, En Prous i Vila és el més poeta i a la vegada el que està més saturat de l'esperit modern que informa el moviment literari de la nostra terra. Llàstima, però, que En Prous, a l'assimilar-se l'esperit de la poesia dels nostres temps, hagi forçat el propi enginy per a assimilar-se també les inquietuds que malmenen a un cert número d'escriptors que si no haguessin sentit la prujia d'ésser originals en la forma, representarien una valor positiva en el món de les lletres, en tant que ara no passen de constituir una nota d'extravagància que amb el temps s'esvairà sense deixar cap rastre, tal com s'han esvait, salvant comptades excepcions, els tantejos dels revolucionaris innovadors que tant en el camp de les lletres com en el de les arts han volgut enderrocar les normes i preceptes dels clàssics.

En Prous, suggestionat, seduït pels escriptors que pomposament diuen constituir l'avanguardia de la nostra intel·lectualitat, ha perdut el camí dreturer pel qual havia començat a caminar i ara divaga cercant una orientació que l'emmeni al triomf.

Aquesta és la impressió de conjunt que'ns produeix el llibre de poemes que sots el títol d'*Infantaments* acaba de publicar En Prous i Vila, llibre en el qual hi trobem totes les qualitats i tots els defectes que caracteritzen el moment actual de la lírica catalana.

En Prous se'ns mostra influenciat per aquells poetes de l'escola barcelonina que per a universalitzar la literatura pàtria cerquen en el propi enginy o en el camp de les literatures forasteres d'avençada, formes arbitràries que enlluernin o torturin, però com que aquestes influències no s'avenen amb la cultura bàsica i amb el bon gust innat del nostre poeta, la seva obra resulta mancada d'unitat i per tant, no acusa aquella personalitat que l'autor posarà de relleu el dia que produeixi obeïnt al seu propi impuls.

Ara es mostra insegur de si mateix; tan aviat prent embranzida per a assolir les cimes de l'arbitrarietat com reposa a l'ombra dolça del més depurat clacissisme. *La meua vida és un infantament; La cançó orgullosa; Cant de primavera* i alguns *Sonets*, son composicions d'una arquitectura equilibrada i harmònica que s'ajusten a totes les regles de la més rígida preceptiva. Tan fidel es mostra En Prous als canonistes, que abans de mancar a cap regla, prefeix que les idees que vol exposar quedin enterbolides i que'l seu lèxic sigui pobre i no sempre clar i precís; tan enllà va en el respecte a la forma clàssica, que per a que un vers no crumulli la mesura, escua una paraula. La primera estrofa de la *Cançó d'hivern*, diu:

*A dalt de la muntanya hi ha hagut neu,
suara els ametllers han tret florida;
ha fugit tot el fred de dintre meu,
i sent que'm crema un foc d'eterna vida.*

En el tercer vers hi ha hagut de posar un *tot*, evindenment rípiós, per a que no fos curt i en el quart, per a que no li resultés llarg, ha hagut de mutilar la primera persona del present d'indicatiu del verb *sentir*, escrivint *sent*, en lloc de *sento*.

Com s'explica, doncs, que qui en certs moments es mostra tan servil seguidor de les normes clàssiques, caigui en la feblesa d'escriure composicions tan mancades de bellesa i d'harmonia, i tan desconcertants com *Girasols*? Els versos d'aquesta composició tan aviat apareixen closos dins de la més perfecta eúritmia, com s'escapen neguitosos burlant totes les lleis.

*Anem a la bassa—i el rec de l'aigua—ben a la vora
mentre s'adrecen majestuosos
i en la penombra llurs amples fulles,
fretuoses es mouen
per esguardar els grans camins diversos.*

Entre les composicions a que primerament m'he referit i aquesta, n'hi ha d'altres que sense poguer ésser classificades entre les de la vella escola, tenen una positiva valor poètica perquè serveixen tot l'encís del ritme, qualitat que mai deu mancar als versos. Com a tipus perfecte d'aquest gènere de poemes, dins del llibre d'En Prous, devem esmentar la *Cançó d'un mati d'Abril* la qual té tot el moviment, tota la gràcia i tota la frescor de les bones poesies d'En Maragall, i ella sola seria prou per a donar-nos el ple convenciment de que son autor és un veritable poeta.

El dia que En Prous cregui lo suficient en ell mateix per a defugir tota mena d'influències estranyes; quan es convenci de que no son les extravagàncies de forma lo que ha d'valorar la seva obra i que en poesia hi ha unes lleis eternes d'eúritmia i harmonia sense les quals no hi ha bellesa, haurà solidat el seu prestigi i podrà ésser un continuador de les glòries dels pocs poetes que Reus ha donat a les lletres catalanes.

Mort En Francesc Bartrina, retirat En Martí Folguera de la brega literària, i En Xavier Gambús entregat a altres activitats que les de la literatura, no quedava altre poeta reusenc que En Miquel Ventura. Amb En Prous en tenim un altre més jove, més ardit que aquell i per tant en mes condicions de triomfar.

Amic Prous: centreu-vos, orienteu-vos i Reus tindrà un lloc en la moderna literatura catalana.

CLAUDI MUNTANYA